

Hans Kristian Pedersen
Prinsensgade 29, 1. th.,
9000 Aalborg

J. nr.

UDSKRIFT

af

DOMBOGEN FOR VESTRE LANDSRET

D O M

afsagt den 7. oktober 2008 af Vestre Landsrets 15. afdeling
(dommerne Sigrid Ballund, John Lundum og Fabrin) i 1. in-
stanssag

V.L. B-0442-08

Hans Kristian Pedersen
(Selv)

mod

Kulturministeriet
(Kammeradvokaten, advokat K. Hagel-Sørensen).

Denne retssag er anlagt ved Retten i Aalborg den 21. marts 2007. Sagen er ved kendelse af 14. marts 2008 fra Retten i Aalborg henvist til Vestre Landsret i medfør af retsplejelovens § 226, stk. 1, jf. stk. 4. I kendelsen står der bl.a. følgende:

"...

Den sag, sagsøgeren har anlagt, vedrører spørgsmål om fortolkningen af ophavsretslovens § 19, navnlig i forhold til bestemmelsen i artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationsområdet (2001/29). Da sagen således vedrører lovfortolkning og herunder fortolkning af EU-lovgivning i forhold til national ret, finder retten, at sagen er af principiel karakter, jf. retsplejelovens § 226, stk. 1.

...

Efter en samlet vurdering af de foreliggende oplysninger finder retten herudover, at det ikke er hensigtsmæssigt, at spørgsmålet om behandlingen af sagsøgte afvisningspåstand som begæret af sagsøgte udskilles til særskilt påkendelse, jf. retsplejelovens § 253, og afgøres, forinden der træffes afgørelse om sagsøgerens henvisningspåstand. Der er i den forbindelse navnlig lagt vægt på karakteren af de anbringender, sagsøgte har anført til støtte for afvisningspåstanden. ..."

For landsretten har sagsøgeren, Hans Kristian Pedersen, nedlagt følgende påstand:

Sagsøgte, Kulturministeriet, tilpligtes at anerkende, at ophavsretslovens § 19, stk. 1 medfører, at ophavsmandens (eventuelle) forbud mod spredning af eksemplarer af et værk, der er bragt på markedet af ham eller med hans tilladelse uden for EØS-området, får retskraft i henhold til ophavsretsloven, men ophavsretsloven § 19, stk. 1 pålægger ikke en forhandler en pligt til at erhverve positivt samtykke, før han videre-spreder et eksemplar af et værk, der er bragt på markedet af ophavsmanden eller med hans tilladelse uden for EØS-området.

Sagsøgte har principalt påstået sagen afvist fra domstolene og har subsidiært påstået frifindelse.

Ved kendelse af 18. juni 2008 har landsretten bestemt, at spørgsmålet om afvisning af sagen skulle udskilles til særskilt forhandling og afgørelse, jf. retsplejelovens § 253, stk. 1 og 2.

Afvisningsspørgsmålet har været mundtligt forhandlet den 2. september 2008. Under den mundtlige forhandling har sagsøgte nedlagt påstand om, at retssagen afvises. Sagsøgeren har heroverfor nedlagt påstand om, at retssagen ikke afvises.

Sagsøgeren er indehaver af virksomheden Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen. Sagsøgeren har tidligere drevet virksomheden i selskabet Laserdisken ApS. Sagsøgeren var direktør i Laserdisken ApS. Virksomheden har først i selskabsform og senere i personligt regi været drevet siden 1984 og beskæftiger sig med salg af udgivne eksemplarer af filmværker, dvs. videofilm. Hovedområdet for virksomheden er at tilbyde filmsamlere film eller udgaver af film, der adskiller sig fra de almindelige danske udgivelser. Sagsøgeren importerer film fra England, USA og Asien og sælger dem dels fra butikker i Aalborg og København, dels gennem en webbutik. Sagsøgeren formidler endvidere salg af eksemplarer af filmværker, der er bragt på markedet uden for EØS-området af ophavsmænd uden for EØS-området, og hvortil der ikke findes rettighedshavere i Danmark (specialimport). I stævningen af 20. marts 2007 har sagsøgeren bl.a. angivet, at han i december 2005 via virksomhedens hjemmeside udbød 56.169 titler, som ikke var udgivet i Danmark (specialimport). I sagsøgerens processkrift af 20. maj 2008 har sagsøgeren bl.a. angivet, at antallet af film, der udbydes som specialimport, udgør ca. 71.400 titler.

Laserdisken ApS anlagde ved stævning af 19. februar 2003 retssag mod Kulturministeriet ved Østre Landsret. Laserdisken ApS' påstand under sagen havde følgende ordlyd:

"Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at ændring nr. 17 i lov nr. 1051 af 17. december 2002, lov om ændring af ophavsretsloven (gennemførelse af Infosoc-direktivet) ikke kan finde anvendelse på sagsøgerens import og salg af dvd-produkter, der er lovligt markedsført i lande udenfor EØS."

I forbindelse med behandlingen af retssagen mellem Laserdisken ApS og Kulturministeriet traf Østre Landsret afgørelse om at anmode EF-Domstolen om en præjudiciel afgørelse. EF-Domstolen afsagde dom den 12. september 2006. Af dommen fremgår bl.a. følgende:

"...

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 11 Laserdisken er et erhvervsdrivende selskab, som bl.a. sælger eksemplarer af filmværker til individuelle købere gennem butikker i Danmark.
- 12 Indtil udgangen af 2002 importerede selskabet hovedsagelig disse eksemplarer fra Den Europæiske Unions medlemsstater, men også fra tredjelande. Der var navnlig tale om særlige udgaver, såsom originale amerikanske udgaver eller udgaver indspillet med en særlig teknik. En anden væsentlig del af selskabets salgsudbud bestod af filmværker, der ikke var eller ikke ville blive udgivet i Europa.
- 13 Da Laserdisken efter ovennævnte lovændring oplevede en betydelig nedgang i sin omsætning, anlagde selskabet den 19. februar 2003 sag mod Kulturministeriet ved Østre Landsret med påstand om, at ophavsretslovens § 19, som ændret for at gennemføre artikel 4, stk. 2, i direktiv 2001/29, ikke kan finde anvendelse. Ifølge Laserdisken påvirker de nye bestemmelser i § 19 i væsentlig grad selskabets import og salg af dvd-produkter, der er lovligt markedsført uden for EØS.
- 14 Til støtte for sit søgsmål har Laserdisken gjort gældende, at direktiv 2001/29 er ugyldigt, idet der ikke var hjemmel i artikel 47, stk. 2, EF, artikel 55 EF og 95 EF til at vedtage direktivet.
- 15 Laserdisken har desuden gjort gældende, at direktivets artikel 4, stk. 2, tilsidesætter internationale aftaler, som er bindende for Fællesskabet på området for ophavsret og beslægtede rettigheder, EF-traktatens bestemmelser om gennemførelse af en konkurrencepolitik, proportionalitetsprincippet, jf. kampen mod piratkopier, og på det mere generelle plan, jf. gennemførelsen af det indre marked, samt ytringsfriheden, lighedsprincippet og traktatens bestemmelser vedrørende medlemsstaternes kultur- og uddannelsespolitik, dvs. artikel 151 EF og 153 EF.
- 16 Da Kulturministeriet har bestridt samtlige de ovenfor anførte anbringender, har Østre Landsret besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

- "1) Er artikel 4, stk. 2, i [direktiv 2001/29] ugyldig?
2) Er artikel 4, stk. 2, i [direktiv 2001/29] til hinder for, at en medlemsstat bibeholder international konsumtion i lovgivningen?"

Om de præjudicielle spørgsmål

Det andet spørgsmål

- 17 Med det andet spørgsmål, som behandles først, ønsker den forelæggende ret oplyst, om artikel 4, stk. 2, i direktiv 2001/29 udelukker nationale retsfor skrifter, hvorefter retten til spredning af originalværker eller eksemplarer heraf udtømmes, hvis første salg eller anden overdragelse af ejendomsret uden for Fællesskabet foretages af rettighedshaveren eller med dennes samtykke.
- 18 Laserdisken og den polske regering har gjort gældende, at artikel 4, stk. 2, i direktiv 2001/29 ikke er til hinder for, at en medlemsstat bibeholder en sådan konsumptionsregel i sin lovgivning. Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har indtaget det modsatte standpunkt.
- 19 Artikel 4, stk. 1, i direktiv 2001/29 bestemmer, at ophavsmanden har eneret til at tillade eller forbyde enhver form for spredning til almenheden ved salg eller på anden måde af hans originalværker eller eksemplarer heraf.
- 20 Artikel 4, stk. 2, indeholder en regel om konsumption af denne rettighed. Ifølge bestemmelsen udtømmes spredningsretten ikke for så vidt angår originalværker eller eksemplarer heraf, medmindre første salg eller anden overdragelse af ejendomsret i Fællesskabet af den pågældende genstand foretages af rettighedshaveren eller med dennes samtykke.
- 21 To betingelser skal således være opfyldt, før den pågældende rettighed udtømmes, nemlig dels, at originalværker eller eksemplarer heraf skal være blevet markedsført af rettighedshaveren eller med dennes samtykke, dels, at denne markedsføring skal være sket i Fællesskabet.
- 22 I denne forbindelse har Laserdisken og den polske regering i det væsentlige anført, at direktivets artikel 4, stk. 2, overlader medlemsstaterne en mulighed for i deres respektive nationale lovgivninger at fastsætte eller at opretholde en konsumptionsregel ikke kun med hensyn til værker, som mar-

kedsføres i Fællesskabet, men også med hensyn til værker, som markedsføres i tredjelande.

- 23 En sådan fortolkning kan ikke tiltrædes. Ifølge betragtning 28 til direktiv 2001/29 omfatter ophavsretlig beskyttelse efter direktivet eneretten til at kontrollere spredning af et værk, der indgår i et fysisk gode. Det første salg i Fællesskabet af et originalværk eller eksemplar heraf foretaget af rettighedshaveren eller med dennes samtykke udtømmer retten til at kontrollere videresalg af den pågældende frembringelse i Fællesskabet. Ifølge samme betragtning bør denne ret ikke udtømmes i forbindelse med videresalg af et originalværk eller eksemplarer heraf, der foretages uden for Fællesskabet af rettighedshaveren eller med dennes samtykke.

...

- 27 Herefter skal det andet spørgsmål besvares med, at artikel 4, stk. 2, i direktiv 2001/29 skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for nationale retsfor skrifter, hvorefter der indtræder konsumtion af retten til spredning af originalværker eller eksemplarer heraf, som markedsføres uden for Fællesskabet af rettighedshaveren eller med dennes samtykke.

Det første spørgsmål

- 28 Laserdisken og den polske regering har foreslået, at dette spørgsmål besvares med, at direktiv 2001/29, herunder navnlig direktivets artikel 4, stk. 2, er i strid med fællesskabsretten. Europa-Parlamentet, Rådet for den Europæiske Union og Kommissionen har derimod anført, at ingen af de påberåbte ugyldighedsgrunde bør tiltrædes.

...

- 82 Herefter skal den forelæggende ret gives det svar, at gennemgangen af det første spørgsmål intet har frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af artikel 4, stk. 2, i direktiv 2001/29.

..."

Ved e-mail af 26. september 2006 kontaktede Kammeradvokat K. Hagel-Sørensen Hans Kristian Pedersen for at spørge, hvad der

skulle ske med retssagen ved Østre Landsret efter EF-Domstolens dom. I e-mailen står der bl.a.:

"...

På den anden side har Kulturministeriet forståelse for den situation, som direktivet og dommen stiller din virksomhed i. Hvis du derfor meddeler Østre Landsret nu, at retssagen hæves, vil Kulturministeriet være indstillet på at meddele Østre Landsret, at vi frafalder et krav på sagsomkostninger.

Hvis du af en eller anden grund ønsker at videreføre retssagen, falder mit tilbud bort.

..."

Den 11. oktober 2006 hævdede Østre Landsret sagen. Det fremgår af Østre Landsrets retsbog, at hver part bærer egne omkostninger.

Den 18. januar 2007 besvarede kulturministeren spørgsmål S 1921 stillet den 12. januar 2007 af folketingsmedlem Per Clausen, Enhedslisten. Spørgsmålet og svaret herpå lyder således:

"Spørgsmål nr. S 1921

Stillet den 12. januar 2007

Svar til folketingsmedlem Per Clausen (EL) fra kulturministeren.

Spørgsmål:

"Kan ministeren bekræfte, at ophavsretslovens § 19, stk. 1, må forstås sådan, at begrebet parallelimport forudsætter, at der findes en enerettighedshaver i importlandet, som i givet fald kan og vil gribe ind over for importen, og at der ikke er noget grundlag for at forbyde import, hvis en sådan rettighedshaver ikke findes?"

Svar:

Der er korrekt, at der ved begrebet parallelimport forstås import af eksemplarer af fx film, bøger, musik-cd'er mv. til et land, hvor der i forvejen

findes en licenshaver. Hvis der derimod ikke i forvejen findes en licenshaver vil import af film, bøger, musik-cd'er mv. have karakter af specialimport.

Ophavsretslovens § 19, stk. 1, indeholder et forbud mod såvel parallelimport som specialimport af eksemplarer af værker fra lande uden for EU og EØS (regional konsumtion). Forbuddet betyder, at det kun er lovligt at videresælge film, bøger, musik-cd'er mv. købt i et land uden for EU/EØS, såfremt der er indhentet tilladelse hertil hos rettighedshaveren (fx pladeselskabet, forlaget el. filmproducenten). Dette gælder uanset, om der i forvejen findes en licenshaver eller ej.

Forbuddet mod videresalg af eksemplarer af værker fra andre lande end EU og EØS har været gældende i den danske ophavsretslov siden 2002 og blev indført i forbindelse med implementeringen af EU-direktivet om ophavsret i informationssamfundet (det såkaldte infosoc-direktiv).

Under forhandlingerne om infosoc-direktivet var Danmark hele tiden modstander af et sådant forbud, der udelukker såkaldt international konsumtion. Regeringen mener, at principperne om frihandel bør indebære frit videresalg af alle typer af værkseksemplarer, uanset hvor de er købt; når rettighedshaveren har givet samtykke til det første salg, bør ophavsretten ikke være til hinder for et videresalg af eksemplaret.

Blandt de andre EU-lande var der imidlertid et kvalificeret flertal for forbuddet, og Danmark kunne derfor ikke forhindre vedtagelsen. I forbindelse med vedtagelsen af direktivet afgav Danmark sammen med flere andre mindre lande en erklæring om, at Danmark er imod begrænsningen, og at reglerne bør genovervejes. Den daværende regering fik i sommeren 2000 mandat fra Folketingets Europaudvalg til at stemme for direktivet uanset utilfredsheden med dette element.

Det skal understreges, at reglerne ikke forhindrer den enkelte forbruger i at importere fx dvd-film, som man har købt i et andet land. Det er kun videresalget gennem butikker osv., der rammes af reglerne."

Sagsøgeren anlagde herefter denne retssag.

Sagsøgte har til støtte for afvisningspåstanden i første række gjort gældende, at reglerne om materiel retskraft fører til, at sagsøgeren under denne retssag ikke kan nedlægge påstand vedrørende realiteten som sket.

Sagsøgte har i den forbindelse nærmere anført, at uanset, at det var Laserdisken ApS, der var sagsøger i den sag, der verserede ved Østre Landsret, er der personmæssigt sammenfald, da sagsøgeren var eneanpartshaver og direktør i Laserdisken ApS, og da selskabet drev en helt tilsvarende virksomhed, som den sagsøgeren driver nu. Uanset at påstanden i denne sag ikke er enslydende med påstanden i sagen, der verserede ved Østre Landsret, er realiteten, at det er ganske det samme spørgsmål, der nu rejses. Under sagen ved Østre Landsret blev EF-domstolen bedt om at udtale sig om fortolkningen af gyldigheden af artikel 4 i Infosoc-direktivet. Da artikel 4 i Infosoc-direktivet er gennemført i dansk ret ved ophavsretslovens § 19, vedrører den foreliggende sag samme problem som sagen ved Østre Landsret. EF-Domstolens dom i den præjudicielle sag afklarer i øvrigt det problem, sagsøgeren ønsker at få domstolene til at forholde sig til i denne sag, da det indirekte fremgår af EF-Domstolens dom, at der først indtræder konsumtion af en ophavsmands rettigheder, hvis originalværker eller eksemplarer heraf markedsføres inden for EØS-området af rettighedshaveren eller med dennes samtykke.

Sagsøgerens selskab valgte at hæve sagen ved Østre Landsret, efter at EF-Domstolen havde afsagt dom i sagen efter en præjudiciell forelæggelse. Selv om der ikke blev afsagt dom i sagen ved Østre Landsret, har sagen alligevel materiel retskraft med den virkning, at den foreliggende sag skal afvises. Baggrunden herfor er, at Laserdisken ApS hævdede sagen ved Østre Landsret, efter at EF-Domstolen havde afsagt dom i den præjudicielle forelæggelse. Dette må sidestilles med, at en

retssag hæves efter rettens tilkendegivelse eller efter gennemførelse af syn og skøn eller lignende.

Sagsøgte har til støtte for afvisningspåstanden i anden række gjort gældende, at sagsøgeren ikke har en retlig interesse i at få taget stilling til den nedlagte påstand.

Sagsøgte har i den forbindelse nærmere anført, at påstanden er uklar, og at den er uegnet til at indgå i en domskonklusion. Påstanden er endvidere ikke operativ og vil ikke kunne løse sagsøgerens eventuelle problemer. En dom, der måtte følge sagsøgerens påstand, vil kun have retsvirkninger mellem denne retssags parter. Sagsøgerens potentielle uoverensstemmelser vil imidlertid ikke opstå i forhold til Kulturministeriet, men i forhold til eventuelle rettighedshavere her i landet vedrørende filmværker, sagsøgeren forhandler.

Sagsøgte har vedrørende spørgsmålet om retlig interesse endvidere anført, at den påstand, sagsøgeren har nedlagt, er løsrevet fra faktiske omstændigheder af nogen art. Det er således reelt et juridisk responsum fra domstolene, sagsøgeren beder om. Det er imidlertid fast antaget i retspraksis, at domstolene ikke kan tage påstande under påkendelse, der alene vedrører abstrakt lovfortolkning uden baggrund i konkrete og aktuelle retstvister. Hvis sagsøgeren mener, at han i sin erhvervsvirksomhed er udsat for handlinger fra andre, herunder medkontrahenter, som strider mod en rigtig fortolkning af op-havsretsloven, må sagsøgeren anlægge sag mod den eller de pågældende. Det er ikke i strid med Menneskerettighedskonventionens artikel 6, stk. 1, om retten til at få en domstolsafgørelse eller med EU's retssikkerhedsprincip at afvise en retssag fra domstolene, hvis en part ikke har en tilstrækkelig retlig interesse i at få en afgørelse.

Sagsøgeren har til støtte for sin påstand om, at retssagen ikke skal afvises, gjort gældende, at den tidligere retssag ved Østre Landsret ikke har materiel retskraft, hvorfor den ikke er til hinder for det foreliggende sagsanlæg.

Sagsøgeren har i den forbindelse nærmere anført, at den tidligere retssag drejede sig om, hvornår en ophavsret blev konsumeret. Dette handler denne retssag ikke om. Denne retssag drejer sig derimod om, hvilke betingelser en importør skal opfylde for lovligt at kunne importere varer, der lovligt er bragt på markedet uden for EØS-området, ind i EØS-området. Dette tog EF-Domstolen ikke stilling til i sin dom i den præjudicielle sag. EF-Domstolen tog alene stilling til, hvornår ophavsretten var konsumeret. Det, sagsøgeren ønsker at få taget stilling til ved den nedlagte påstand, er, hvordan ophavsrettighederne kan udøves.

Hertil kommer, at sagen ved Østre Landsret blev hævet, uden at der blev afsagt dom. Sagen har herefter ikke fundet en afgørelse, der har materiel retskraft. Endelig var retssagen ved Østre Landsret anlagt af Laserdisken ApS og ikke af sagsøgeren. Også af denne grund skal den tidligere retssag ikke medføre, at denne retssag afvises som følge af reglerne om materiel retskraft.

Sagsøgeren har til støtte for påstanden om, at denne retssag ikke skal afvises, endvidere gjort gældende, at han har en retlig interesse i at få taget påstanden under påkendelse.

Sagsøgeren har i den forbindelse nærmere anført, at den fortolkning af ophavsretslovens § 19, Kulturministeriet har anlagt, jf. besvarelsen af folketingssspørgsmålet fra folketingsmedlem Per Clausen, er i strid med EU's konkurrenceregler. Fortolkningen er endvidere ikke nødvendig, da ophavsmændenes rettigheder bliver tilstrækkeligt beskyttet ved den an-

den forståelse af ophavsretslovens § 19, som fremgår af sagsøgerens påstand, idet en ophavsmand blot aktivt vil kunne forbyde import ind i EØS-området.

Den fortolkning af ophavsretslovens § 19, som Kulturministeriet anlægger, er i strid med de forudsætninger, Folketingets flertal havde, da loven blev vedtaget. Dette fremgår tydeligt af ordførernes indlæg under Folketingets behandling af lovforslaget. Det stemmer også med, at det var den anden og mindre restriktive forståelse af den foreslåede bestemmelses rækkevidde og betydning i praksis, der blev henvist til af de indkaldte eksperter og brancherepræsentanter under den eksperthøring, Folketinget lod gennemføre inden lovforslagets vedtagelse.

Det, sagsøgeren ønsker, er en autoritativ fortolkning af ophavsretslovens § 19, stk. 1, med det formål at fjerne enhver tvivl om de forpligtelser, der følger af ophavsretsloven. EU-rettens retssikkerhedsprincip giver sagsøgeren ret til at kunne få et nøjagtigt kendskab til omfanget af de forpligtelser, fællesskabslovgivningen pålægger sagsøgeren, jf. herved EF-Domstolens dom af 21. juni 2006 i sag C-158/06. Det vil derfor være i strid med EU-rettens retssikkerhedsprincip at afvise retssagen.

Det vil endvidere være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel, 6, stk. 1, at afvise retssagen, da sagsøgeren har krav på en rettergang i den foreliggende situation, hvor der er tvist om omfanget af sagsøgerens borgerlige forpligtelser.

Landsrettens begrundelse og resultat:

Sagsøgerens påstand tilsigter at få afklaret, hvordan ophavsretslovens § 19, stk. 1, skal fortolkes for så vidt angår

spørgsmålet, om en importør som f.eks. sagsøgeren alene er afskåret fra at videresprede et værk, der lovligt er bragt på markedet uden for EØS-området, inden for EØS-området, såfremt rettighedshaveren har nedlagt forbud herimod, eller om sagsøgeren alene må videresprede et sådant værk inden for EØS-området, hvis han har rettighedshaverens samtykke hertil.

Spørgsmålet om, hvorvidt ophavsrettighederne til et værk er konsumeret, herunder inden for EØS-området, vil imidlertid ikke kunne blive anledning til en konkret tvist mellem sagsøgeren og sagsøgte, men alene mellem sagsøgeren og tredjemand, herunder f.eks. rettighedshavere til værker, sagsøgeren har viderespredt inden for EØS-området. En afgørelse af denne retssag vil endvidere ikke have retskraft i forholdet mellem sagsøgeren og de nævnte tredjemænd.

Hertil kommer, at sagsøgerens påstand alene vedrører abstrakt lovfortolkning uden baggrund i en konkret, aktuel retstvist.

Allerede som følge heraf har sagsøgeren ikke nogen retlig interesse i at få prøvet den nedlagte påstand.

Da sagsøgeren ikke har nogen retlig interesse i at få prøvet sin påstand ved domstolene, vil en afvisning af retssagen hverken være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6, stk. 1, eller med EU-rettens retssikkerhedsprincip.

Landsretten tager derfor sagsøgte afvisningspåstand til følge.

Sagsøgeren, Hans Kristian Pedersen, skal betale sagsomkostninger til sagsøgte, Kulturministeriet, med i alt 26.950 kr. Beløbet omfatter 25.000 kr. til udgifter til advokatbistand og 1.950 kr. til materialesamling. Landsretten har lagt vægt

på sagens udfald og betydning.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Denne retssag afvises fra domstolene.

Sagsøgeren, Hans Kristian Pedersen, skal betale sagens omkostninger til sagsøgte, Kulturministeriet, med 26.950 kr.

De idømte sagsomkostninger skal betales inden 14 dage.

Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.

Sigrid Ballund

John Lundum

Fabrin

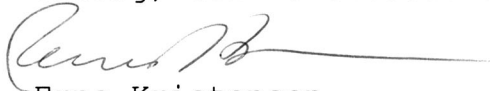
cfr.

Udskriften udstedes uden betaling.

Udskriftens rigtighed bekræftes.

Vestre Landsret,

Viborg, den 7. oktober 2008

Erna Kristensen

stedfortræder